

d

Bir sokak kedisinin
adını anmadan başlamazdım şiire
hüznün şafak vakti bir şehre girmek olduğunu ben bilirdim
ben bilirdim gürül gürül karanlığa akan o nehirden
bana dair hiçbir şey kalmayacağını
koşmaktan başka çarem olmadığını ben bilirdim
ben bilirdim avucumun ortasında bıraktığınız her akşamdan
göklere yalvarıp duracak yağmurcunlar doğar ancak

Dağların yamacına yağdı yağacak ıssız bir şairim ben,
ölü yüzlü kızların yüreğine sokulur da kaybolurum artık
aşı boyalı duvarlara da varsın yazmasınlar adımları,
ben koştuğumda çıldırmasıyla uzaklaşsın benden bu dünya da
gökler yarılmadan uzaklaşsın, nasılsa arasat gerisi
dünyanın d'si büyük olacak anlayın, hüznün d'si

Kiraz tadında içerime çekersem göğü bir gün,
sadece bir nefeste çekersem, sorulur bana bu ömrüm
alkım altında kalan bir dünya gibi sorulur bana da
dünyanın d'si büyük olacak anlayın, ölümün d'si
işte bu yüzden kendini buğday tarlasında aratma sakın
bu yüzden ışığınla korkutma beni ceran
bu yüzden yorulurum, bu yüzden ıslanırım kendimden
artık sokak lambam yağmur çiseler durmadan
toprağa dökülen gazeli gören annemin benzi solar
seccadesinde bir daha ömrüne ağlar o an
bense penceremde oturur, sokağımdan
bir tarla kuşu gibi sekerek geçmeni beklerim
seni beklerim ceran